

LENKA OBORNÁ

STŘÍBRO

ZTRACENÝCH

STŘÍBRO ZTRACENÝCH

Lenka Oborná

Severní Norsko 2010

V listopadu mě navštíví moje nejlepší kamarádka Tina. Je jí právě třicet let a má pětiměsíčního syna. I naši manželé jsou dobří přátelé.

Tina je milá, laskavá, vždy ochotná podat pomocnou ruku, neomylně ví, jak mě podpořit a povzbudit.

Mému Mateovi budou dva roky. Bydlíme v severním Norsku a Tina s manželem v Anglii.

Za Tinou jsem byla naposledy, když na ní začínalo být vidět těhotenství. Matheo byl tehdy malý a cestování s ním bylo složité.

I.

21. listopadu

Už vidím na příjezdové cestě auto z půjčovny, jdu jim naproti.
Velké objímání.

„Tak ráda vás vidím, Tino, Henry!!!“

„Ach to je malinký Adam, ten je nádherný, celá Tina.“

„No dovol,“ ozývá se hned Henry.

„No dobře, nos má tvůj,“ zlobím ho.

Tina je krásná štíhlá mladá dáma, hnědé oči, kaštanové vlasy po ramena rámuji ostře řezaný obličej. Typicky anglické vzezření, konzervativní pánský styl podtrhuje malý jezdecký klobouček.

Henry jako by k ní nepatřil, laškovný, veselý, ryšavé vlasy, modré oči a moderní sportovní styl oblékání.

Malý Adam si vzal to nejhezčí z obou. Tininy kaštanové vlasy chytly lesk Henryho červeně a z malého obličej vykukují modré oči jako dvě studánky.

S Tinou jsem studovala v Anglii literaturu. Víkendy plné večírků a bezstarostný studentský život. Studium byl pro nás jeden velký flám, bavilo nás v týdně vysedávat v knihovně a vyhledávat díla velikánů anglické literatury.

Zatímco ona se v univerzitním městě vdala a zapustila kořeny, mě život odnesl podstatně dál.

Manžela Emeta jsem potkala na studijním pobytu v Norsku, je inženýrem ve vodní elektrárně.

Když jsem ho tehdy poprvé viděla, v uličce národní knihovny v Oslu, nevěnovala jsem mu pozornost. On si mě všiml okamžitě, jeho důvtip, šarm a úsměv si mě brzy získaly.

Nyní bydlíme v krásném regionu Helgeland, ve městě Mo i Rana obklopeni nádhernou přírodou, horskými masivy, pobřežím a spoustou ostrovů.

Život zde je jedna velká dovolená.

Náš dům stojí jižně od kostela Mo.

Přes tři sta let starý, dřevěný kostel je z 18. století, postavený v novogotickém stylu s přilehlým hřbitovem.

Dům je v typickém skandinávském stylu s šikmou střechou a šedou fasádou. Máme tři ložnice, místa pro Tinu s rodinou bude dost. Doufám, že u nás zůstanou celý měsíc.

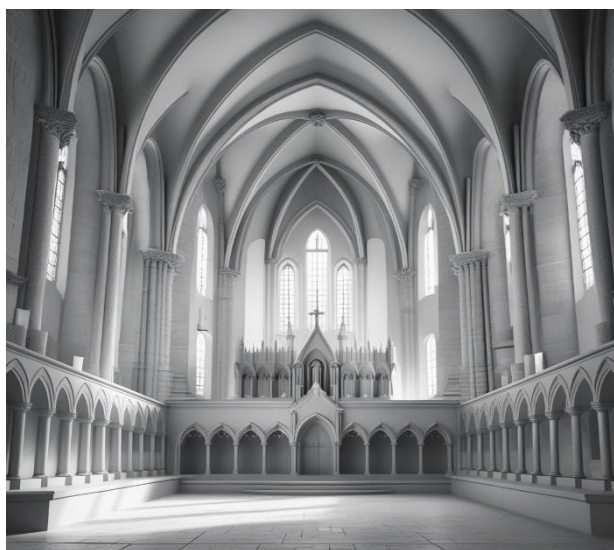
V přízemí má pokoj Emetova babička Ela.

Ela je zvláštní, milá, a zároveň přísná. Miluje historii. Jsou věci, o kterých nechce mluvit, a zároveň ji někdy přistihnu duchem nepřítomnou, jako by byla ponořena ve svém světě. V rodině se traduje, že některý vzdálený předek byl prý knězem našeho památného kostela. Babička o tom nechce mluvit nebo už zapomněla, stále čekáme na světlejší chvíli, kdy má paměť jasnou.

Emet se jí dříve často ptal, zajímá se o historii rodiny.

Snažil se hledat v matričních knihách, které bohužel nejsou v určitých obdobích poctivě vedené. Některé jsou uloženy na faře, jiné, novější, na úřadě. Nikdy nic nenašel.

Došel k závěru, že to musel být vzdálený bratranec, který si třeba vzal jméno po matce, protože nikdo Emetova příjmení knězem v celé historii kostela nebyl.

„Ach zlatíčko, pojď ke mně,“ láskyplně zvedám malého Adama.

„No tak pojďte, pojďte přece dál, musíte být unavení.“

Zavedu návštěvu do jejich ložnice.

Ložnici pro hosty jsme zařídili v typickém skandinávském stylu, aby návštěvy vychutnaly kousek severu. Je vzdušná a jednoduše

zařizená, voní dřevem a čistotou. Stropní trámy dokreslují celkový dojem. Zařídila jsem ji v jemně zelených pastelových tónech. Těsně před příjezdem Tiny s rodinou jsem do ložnice nachystala dětskou kolébku po Mateovi a doplnila ji zelenými peřinkami.

„Odpočíňte si, dodělám večeri a sejdem se v jídelně. Jsem tak ráda, že vás tu mám.“

Nechám Tinu s Henrym v ložnici, malého Adama položím na postel, dopřeji jim soukromí a jdu dodělat večeri.

„Jenny, ta postýlka je nádherná!!“ slyším volat za zády Tinu a na tváři se mi rozlije úsměv.

Chtěla bych, aby se tu cítili jako doma.

Ela běhá po kuchyni, jako by jí snad nebylo přes osmdesát let. Je milá, chce mi pomoci, nechám jí na starost rybu.

Emet zatím odešel zaparkovat auta do garáže.

Ela bere změkklé máslo s bylinkami, solí, pepřem a vidličkou promíchá, naklade ho do malých formiček a odnáší do lednice.

Kousky lososa poklade na grilovací rošt, osolí, opepří, zasype nastrouhanou citronovou kůrou a kapary. Rošt vloží do trouby.

„Moc ti děkuju, Elo, jak dodělám brambory, vyndám lososa z trouby.“

„Emete! Emete! Už jsi tu?“

„Ano!“ křičí Emet z chodby.

„Zajdi prosím do sklepa pro víno.“

„Jenny, Henry šel do auta pro kočárek. Nemůžu utišit Adama, zajdu s ním chvilku ven,“ volá Tina do kuchyně.

„Fajn, jeďte okolo kostela a vraťte se, ať vás místo večere nehledáme,“ směju se.

Rychle prostírám a slévám brambory, abych je ještě dala chvíli pod gril, jdu vyndat lososa. Ela mě pozoruje.

„Kam jsi ji poslala na procházku?“ ptá se mě Ela, jako by neslyšela, co jsem na Tinu volala.

„Však víš, ke kostelu,“ odpovím nezúčastněně, jsem zvyklá, že Ela je, jak to říct, jiná.

„To není dobré místo pro děti, to není, ne to není dobré místo pro děti,“ šeptá si Ela a odchází do své ložnice.

